

Koputus. Ei asunnon oveen vaan huoneeni. Makaan sängyssäni kattoa katsellen ja odotan. Uusi koputus, kahvaa painetaan mutta ovi ei aukea. Ei tietenkään. Lasken vielä hetken kattolautoja kunnes tunnen silmäluomieni alkavan painaa ja nousen pakon edestä pystyyn. Etsin jalansijaa lattialta pyykkien ja koulukirjojen seasta, ja juuri kun kuvittelin onnistuneeni mahdollottomasta tehtävästäni, jalkani alta kuuluu rasahdus. Pahuksen siivoton, voisit joskus edes yrittää. Hiivin pyjamassani katulamppujen valaisemaan keittiöön, ja siellä hän istui. Jälleen kerran olin täysin myyty ilman asiaan kuuluvaa suoramarkkinointi puhetta ja olin valmis siirtymään makuuhuoneen puolelle, mutta pyrin hillitsemään itseni ja umpimähkäisen päällekkäisyyden sijasta istahdin vastapäiselle penkille keittiön pöydän ääreen haromaan hiuksinakin tunnettua harakan pesääni. Et avannut kun koputin. En niin. Miksi? En tiedä. Puhumme hiljaisella äänellä, niin hiljaisella että vuorosanoja oli lähes tulkoon mahdotonta erottaa toisistaan ja ne sotkeentuivat sekä toisiinsa että tilanteen mukana tuomaan tunteista raskaaseen ilmaan joka makasi päällämme kuin ylensyönyt mammutti. Miten pääsit sisään? Huonetoverisi päästi. Hiljaisuus laajeni ja mammutti huoneessa kasvoi kun katselin hänen kasvojaan. Lähestulkoon yhteen kasvaneet kulmakarvat jotka vain korostuivat verhottomasta ikkunasta sisään tulvivan katulampun valon ansiosta. Syvä haava poskessa, mistä tuokin on tullut? Väsyneet silmät, jotka kääntyivät ulkoreunoista hieman alaspäin, niin että hän näytti jatkuvasti surulliselta. Sitä hän toki saattoi ollakkin, en tiedä. Pienet huulet. Tutut, kutsuvat huulet jotka toimivat monien viisaiden sanojen vanginvartijoina, ja jotka olivat niin pitkään olleen minun heikkouteni. Ja ne silmät. Kauniit, surulliset silmät. Ensimmäinen kosketus tuntuu aina sähköiskulta. Olipa aikaa viime kosketuksesta kulunut paljon tai vähän, ajan kiinni kurova kosketus vie minut aina lopullisesti mennessään. Olen kuin passi narussa, ja seuraan minne minut vain ymmärretään viedä. Vahva käsi ympärilläni sinetöi sopimuksen ja saa huoneessa lymyvän mammutin katoamaan tuhkana tuuleen. Olemme oravanpyörässä. Jälleen kerran. Olen sinun